

Arrest

nr. 147 720 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 april 2015.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HENDRICKX en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de vluchtelingenstatus geweigerd te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd toe te kennen aan een vreemdeling en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu verwijst de verzoekende partij naar haar medische problemen, met name het feit dat zij lijdt aan de ziekte van Crohn en aangewezen is op medicatie genaamd “Remicade”. Het missen van deze medicatie zou nefaste gevolgen voor de gezondheidstoestand van de verzoekende partij betekenen, al dan niet met de dood tot gevolg. Zij geeft aan dat haar medicatie te verkrijgen is in het land van herkomst, in theorie althans, want er is geen terugbetalingsregeling. Voor het overige verwijst zij naar het medisch attest van de behandelende arts, dat zij bij het verzoekschrift voegt.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij zich reeds over de asielmotieven van de verzoekende partij heeft uitgesproken en de afstand van het geding werd vastgesteld bij arrest van 10 januari 2012 met nr. 72.916. Daarnaast heeft de Raad zich op 29 januari 2015 uitgesproken bij arrest met nr. 137 603 over het ingediende beroep tegen de weigering van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij het beroep werd verworpen. Derhalve heeft de Raad reeds uitspraak gedaan over de medische problematiek waaraan de verzoekende partij lijdt in het kader van artikel 9ter van de

vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat zij nieuwe elementen aanbrengt die zij in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet eerder kon aanbrengen. Met een loutere verwijzing en herhaling van haar medische problemen toont zij geen schending in de zin van artikel 3 van het EVRM aan. Verder wijst de Raad er op dat het bij de Raad ingediende beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de gemachtigde geen schorsende werking kent en dient erop te worden gewezen dat een beslissing van het bestuur, zoals in casu de onontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, vermoed wordt in overeenstemming te zijn met de wet (privilège du préalable). Zolang desbetreffende beslissing niet wordt vernietigd door de Raad, quod non in casu, kan de verwerende partij zich op deze beslissing steunen om op wettige wijze te stellen dat de verzoekende partij niet het recht heeft zich op het Belgische grondgebied te bevinden.

*Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Het beroep lijkt onontvankelijk."*

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 29 april 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 juni 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 13 april 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP stelt dat zij van de vraag tot horen (hierna: VTH) gebruik maakt om een document van een arts neer te leggen. Het BGV is ten onrechte gegeven gezien de medische toestand van de vrouw, zij is ernstig ziek en de medicatie is absoluut aangewezen. Zij stelt geen reactie te hebben op de beschikking. Voor het overige verwijst de VzP naar het verzoekschrift."

2.4 Wat de neergelegde medische documenten betreft, dient er te worden opgemerkt dat zij geen afbreuk doen aan de vaststellingen uit de beschikking van 13 april 2015 dat de Raad zich reeds heeft uitgesproken over de medische problematiek van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen leggen voormelde medische stukken enkel ter terechtzitting neer, maar laten in het geheel na uiteen te zetten waarom zij deze documenten niet eerder konden voorleggen of in welke mate deze stukken de vaststellingen uit de beschikking weerleggen.

2.5 Voor zover de verzoekende partijen voor het overige op 29 april 2015 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in het verzoekschrift door het gedeeltelijk te herhalen en naar het verzoekschrift te verwijzen, en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 13 april 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET